

[Socialministeren.]

tragtede den ærede kommunistiske Ordfører det tilsyneladende som et Tilbageskridt, at der var givet Adgang til, hvor der var Tale om juridisk Fortolkning af Loven og der herskede Uoverensstemmelse mellem Invalideraadet og Invalidenævnet, at forelægge Sagen for Socialministeren. Det var da en underlig Form for Tilbageskridt. I Øjeblikket efter den gældende Lovgivning er det jo saaledes, at det er Invalideraadet, der endeligt afgør Sagen. Det maa dog være en Fordel, ogsaa ud fra Invalidernes Synspunkt, at der, hvor det drejer sig om en rent juridisk Fortolkning, altsaa den virkelige Forstaaelse af Loven og dens Forudsætninger, bliver Adgang til at forelægge Sagen for Socialministeren, der ud fra de mange Aars Forhandlinger her paa Rigsdagen og andetsteds maa formodes at være bedre inde i, hvad der er Hensigten med Loven, end de enkelte Institutioner, der er Tale om.

Naar den ærede Ordfører for Kommunerne til Slut bemærkede, at dette Lovforslag ikke vilde vække Tilfredshed i Sønderjylland, gaar jeg ud fra, at han med Sønderjylland mener den snævre Kreds af de saakaldte forurettede Krigsinvalider, som har en særlig Tilknytning til det ærede Medlem og hans Synspunkter, om hvilke Synspunkter jeg i øvrigt ikke skal udtale mig nærmere, efter at jeg et Par Gange har diskuteret dem med det ærede Medlem.

Til det ærede Medlem Hr. Schmidt skal jeg sige: Man kan jo nok sige, som det ærede Medlem sagde, at vi paa mange Maader har det bedre her i Danmark end i Tyskland, og at vi derfor lettere økonomisk vilde være i Stand til at hjælpe Enkerne, men det er nu meget vanskeligt at diskutere paa den Maade, at man ved hver enkelt Sag undersøger, hvordan Forholdene ligger her og i Tyskland, og saa siger: Vi er bedre stillet her, altsaa kan vi gaa saa og saa meget højere op. Jeg forstod endda det ærede Medlem Hr. Schmidt saadan, at det ikke stod ham fjernt at forhøje Enkeforsørgelsesbeløbet fra 720 til 1500 Kr. Noget saadant kan han som dansk Realitetspolitiker ikke stille Krav om. Han maa vide, at denne Lovgivning ogsaa maa ses i Sammenhæng med den øvrige danske Sociallovgivning, og gør man dette, saa vil

man — som det ærede Medlem ganske sikkert er — være klar over, at disse Enker er langt bedre stillet, end man i øvrigt efter dansk Lovgivning stiller Enker; og det er det, som er Formaålet. Naar man saa tilmed har sikret sig, at de i alt Fald er lige saa godt stillet, som Tyskland stiller sine Krigsenker, synes jeg, man med god Samvittighed kan vedtage det foreliggende Lovforslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Munch-Petersen: Det er dog et naturligt Krav efter min Opfattelse, at man netop skulde indrette Invalidenævnet som en Domstol, og at Parter i Sagen skulde have en naturlig Ret til at kunne komme til Stede og sætte sig ind i Sagens Akter, saaledes som det foreslaas i vort Lovforslag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig og mundtlig Procedure, saa har Socialministeren i Virkeligheden intet som helst Argument imod det. Det siges nu, at det ikke, som delvis antydet i Bemærkningerne, først og fremmest har været paa Grund af Hensynet til Invaliderne selv og deres personlige Forhold, at man ikke vil have offentlig og mundtlig Procedure, men derimod af Hensyn til Konsekvenserne paa andre Omraader. Men disse Konsekvenser vil kun være skadelige, dersom det bevises, at offentlig og mundtlig Procedure i disse Sager og andre lignende Sager er skadelig, og blot at afvise det med, at denne Ordning er saa lidet dansk, er virkelig ikke et Argument, der gælder.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

P. Mortensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.